

II AKa 234/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO (del.) – Anna Nowakowska (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora - Artura Orłowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2021 roku

sprawy: P. K., urodzonego w dniu (...) w W., syna G. i E. z domu W.

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 20 kwietnia 2021r. sygn. akt V K 269/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie

odwoławcze wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa.

Dorota Radlińska Przemysław Filipkowski Anna Nowakowska

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 234/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 listopada 2020r., sygn. akt V K 269/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

#oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

--	--	--

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1-2	<p>1. obraza przepisów postępowania - tj. art. 5 § 2</p> <p>k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. polegająca na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez zaniechanie sprawdzenia autentyczności dokumentów przedłożonych sądowi przez obrońcę oskarżonego podczas rozprawy (k. 585-593, 625-655) oraz zaniechanie sprawdzenia wiarygodności zeznań świadka M. K. oraz wyjaśnień oskarżonego P. K., co miało wpływ na treść orzeczenia uniewinniającego, bowiem Sąd w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, który miał obowiązek uzupełnić z urzędu poczynił błędne ustalenia faktyczne przyjmując niezasadnie, że istniejących wątpliwości nie da się usunąć;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>2. obraza przepisów postępowania – tj. art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia, polegająca na dowolnej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującego błędnym ustaleniem, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynów zabronionych, podczas gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań B. G. (1), w powiązaniu z okolicznościami sprawy wskazuje, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona zarzucanego mu czynu.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na charakter podniesionych przez prokuratora wyżej wymienionych zarzutów, Sąd Apelacyjny uznał za właściwe łączne ich rozpoznanie.</p> <p>Dokonując oceny podniesionych zarzutów Sąd Odwoławczy nie podzielił ich zasadności. Przechodząc do omówienia skargi wniesionej przez prokuratora stwierdzić trzeba na wstępie, że Sąd I instancji procedował w niniejszej sprawie prawidłowo, nie naruszając podniesionych zasad procesu karnego oraz poczynił trafne ustalenia faktyczne, prowadzące do uniewinnienia oskarżonego P. K. w zakresie postawionego mu w akcie oskarżenia zarzutu, zaś swoje stanowisko w sposób jasny i przekonujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Lektura uzasadnienia wskazuje, że Sąd miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w</p>		

toku postępowania, zarówno te dla oskarżonego niekorzystne, jak i te, przemawiające na jego korzyść. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd meriti zapoznał się ze wszystkimi dowodami, jakie strony mu przedstawiły, rozważył je wnikliwie oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Nie sposób więc skutecznie wywodzić, jak czyni to apelujący, że doszło do naruszenia normy zawartej w treści art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. Tym samym nie sposób mówić o dokonaniu przez Sąd meriti błędnych ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzeń będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. Uniewinniając oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd Okręgowy nie uchybił też normie z art. 5 § 2 k.p.k.

Nie ma racji prokurator kwestionując dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, w tym z dokumentów i osobowych źródeł dowodowych, a zwłaszcza zeznań świadka B. G. (1). Słusznie ocenił Sąd I instancji wnioski dowodowe prokuratora złożone na ostatniej rozprawie, jako w sposób oczywisty zmierzające do przedłużenia postępowania. Następnie zasadnie wskazał Sąd meriti, że próby dowodzenia czy oskarżony P. K. kupował bilety w firmie (...) w okresie od kwietnia do września 2015r., pozostają bez związku ze sprawą, wszak dotyczy ona zdarzenia, które miało zaistnieć 9 maja 2015r. Ponadto z dowodów osobowych tj. zeznań brata oskarżonego M. K., jak i informacji znajdujących się na bilecie wynika, że zakupu biletu dokonał M. K.. W tych

okolicznościach nie ma podstaw by kwestionować twierdzenia M. K., że P. K. nie miał ani środków finansowych na jego zakup, oraz , że to jego nr tel. komórkowego był wskazany do tej transakcji, gdyż P. K. nie posiadał telefonu. Nie można przy tym pomijać ustalonej ponad wszelką wątpliwość okoliczności, że P. K. przybywał w izolacji penitencjarnej od 6 listopada 2014r. do 5 marca 2015r. W sytuacji gdy wcześniej był osobą bezdomną, a w 2014r. zamieszkiwał na terenie ogródków działkowych, takie twierdzenie o jego sytuacji materialnej i finansowej w kwietniu 2015r., kiedy był kupowany bilet, jest racjonalne.

W tych okolicznościach, kiedy nie może budzić wątpliwości, że P. K. wyjechał z kraju i dotarł do Niemiec do miejscowości A. w dniu 21 kwietnia 2015r., nieprawidłowe jest powoływanie się przez prokuratora, jak to miało miejsce w toku postępowania procesowego, na teoretyczną możliwość przyjazdu „bardzo szybko do Polski” (k.606), tym bardziej w sytuacji, gdy okoliczności takiej przeczą liczne dowody osobowe, a żaden dowód takiej okoliczności nie potwierdza. Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie tylko oskarżony zaprzecza takiej okoliczności, stwierdzając, że w Niemczech przebywał nieprzerwanie od 21 kwietnia 2015r., tak zeznał nie tylko brat oskarżonego M. K., ale także mieszkańcy ogródków działkowych, którzy go znali - M. G., J. M., J. J., H. T., K. S.. Tu istotne są zwłaszcza zeznania M. G., która była w grupie osób, które odnalazły zwłoki pokrzywdzonego, a która wcześniej, gdy oskarżony w 2014r. zamieszkiwał na działkach, była na tyle bliską osobą dla P. K., że ten

będąc tymczasowo aresztowanym, wskazał ją jako osobę, którą należy zawiadomić o zastosowaniu wobec niego tego środka. Z jej depozycji natomiast jednoznacznie wynika, że P. K. pojawił się po raz ostatni na działkach zaraz po tym gdy opuścił jednostkę penitencjarną, wykluczyła aby był na działkach w przeddzień czy w dniu w którym odnaleziono zwłoki, twierdząc, że nie było go na działkach „już od około paru miesięcy przed zdarzeniem”. Wiadomo też, że domek w którym wcześniej zamieszkiwał, w czasie jego nieobecności został zdemolowany. Natomiast z relacji świadka J. M. (2) wynika, że tym dniem, kiedy P. K. po opuszczeniu zakładu karnego pojawił się po raz ostatni na działkach, był 8 marca 2015r., podała przy tym powody dlaczego tę datę zapamiętała. Nie można też pominąć tego co wynikało z informacji Policji z dnia 13 maja 2015r., kiedy ustalono, że P. K. na terenie Dworca Wschodniego, gdzie był znany, widziany był ostatnio około miesiąca wcześniej.

Wobec takich ustalonych faktów, na podstawie wielu dowodów, co prokurator zdaje się pomijać, nie ma także racji skarżący uznając, że Sąd orzekający w sprawie w I instancji niesłusznie przyznał walor wiarygodności dowodom z dokumentów niemieckojęzycznych bez sprawdzenia ich autentyczności w trybie Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego, o co wnioskował prokurator na ostatniej rozprawie, który to wniosek został oddalony jako zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Warto wskazać, że dokumenty te zostały przetłumaczone przez tłumacza przysięgłego języka niemieckiego i są to dokumenty w postaci: - Umowa rachunku

bankowego firmowego sporządzona na nazwisko P. K. w S. 18.05.2015r. (k. 625-631), - Zgłoszenie w Urzędzie Meldunkowym P. K. w S. (N.) z dnia 30.04.2015r. (k. 632-633), - Zgłoszenie działalności gospodarczej przez P. K. w S. w N. z dnia 30.04.2015r. (k. 634-636), - Dokument potwierdzający nadanie numeru identyfikacji podatkowej w Federalnym Centralnym Urzędzie Podatkowym z dnia 4 maja 2015r. (k.637-639),

- Pismo dotyczące przekazania nowej karty płatniczej dnia 22 maja 2015r. (k. 640-642), - Dowód uiszczenia opłaty 20 Euro przez P. K. w kasie Urzędu Miasta S. w dniu 30 kwietnia 2015r. (k. 644-645), - Wniosek P. K. z dnia 18 maja 2015r. o wydanie karty do konta bankowego (k. 654-648), - Rachunek za prace wykonane przez firmę (...) w okresie 1.07.-7.08.2015r. z dnia 26.08.2015r. (k. 649-650), - Pismo P. K. z dnia 25.07.2015r. o zaliczkę na prace wykończeniowe wewnątrz oraz dwa pokwitowania kwot po 100 Euro z dnia 7.07. i 18.07.2015r. (k. 651-654), - Odcinek dla klienta biletu z firmy (...) imiennego na P. K. dotyczącego wyjazdu w dniu 20.04.2015r. z W.-Dworca (...), przyjazd w dniu 21.04.2015r. do A. (k. 655). Nie było kwestionowane, że oskarżony wyjechał w dniu 21 kwietnia 2015r. do Niemiec. Oskarżony nie miał, ani środków, a przede wszystkim celu, dla którego miałby wracać w tak krótkim czasie do kraju. Słusznie zauważył Sąd I instancji, że w toku śledztwa, nawet już po sprowadzeniu oskarżonego do Polski, nie próbowano ustalić od kiedy przebywał w Niemczech i czym tam się zajmował. Dopiero teraz na koniec procesu, gdy sam oskarżony udowodnił swój

pobyt i działalność poza granicami RP, prokurator zaczął podważać wiarygodność jego twierdzeń i przedłożonych na ich dowód dokumentów. Sąd Odwoławczy nie podziela też twierdzeń prokuratora, jakoby dyskwalifikować wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka M. K. oraz wiarygodność przedłożonych przez obrońcę dokumentów, miał fakt, że M. K. uzyskał wcześniej zgodę na widzenie z oskarżonym oraz, że jest jego bratem. Prokurator zdaje się nie dostrzegać twierdzeń oskarżonego, że na początku w ogóle nie wiedział o wydanym postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, nie przygotowywał zatem co oczywiste dokumentów, żeby się bronić, a gdy został sprowadzony do Polski, był izolowany, zatem pozyskanie jakichkolwiek dokumentów, nie byłoby możliwe bez działania obrońcy i brata, który miał kontakt z rodziną zamieszkującą w Niemczech. Sąd przesłuchał zarówno oskarżonego, jak i świadka M. K. i mając bezpośredni kontakt z tymi dowodami, ocenił je jako nie budzące wątpliwości, a ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Nie można odmówić słuszności twierdzeniu Sądu I instancji, że kwestionowanie dowodów, w tym treści dokumentów złożonych przez oskarżonego, nie może być dokonywane tylko na tej podstawie, że treść takich dokumentów przeczy założeniom aktu oskarżenia, które wbrew temu co podnosi skarżący zostały oparte na wątpliwych i niezwyfikowanych oraz odosobnionych zeznaniach B. G. (1), dodatkowo osoby przebywającej przed zdarzeniem przez 15 lat w bezdomności i głęboko uzależnionej od alkoholu. Zeznania świadka B. G. (1) nie zostały ocenione jako niewiarygodne

tylko dlatego, że była osobą uzależnioną od alkoholu, ale Sąd ocenił je w powiązaniu z innymi dowodami. Zeznania te nie zostały zweryfikowane na etapie postępowania przygotowawczego, a wobec zgonu tego świadka oraz innych osób z którymi żyła na ogródkach działkowych, nie było to możliwe również w postępowaniu sądowym. Sąd I instancji wykazał, że zeznania B. G. (1) są sprzeczne z całym pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami osób, które tam zamieszkiwały. Wszystkie inne osoby odmienne niż B. G. zeznały na temat zamieszkiwania oskarżonego P. K. na ogródkach działkowych. Wbrew jej twierdzeniu, że P. K. w czasie zdarzenia tam zamieszkiwał, wszystkie inne osoby zeznały inaczej, że się stamtąd wyprowadził, po opuszczeniu zakładu karnego był tam widziany raz, a później już tam nie tylko nie zamieszkiwał, ale nie pojawiał się, nie był widziany. Ponadto, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, zeznania tego świadka budzą wątpliwości co do czasu w którym miało zaistnieć zdarzenie, albowiem pozostają w sprzeczności z depozycjami J. J., który wracając w nocy do miejsca gdzie nocował, nie widział żadnej osoby leżącej w miejscu gdzie ujawniono zwłoki. Zeznania B. G. nie odnoszą się w ogóle do obrażeń po pobiciu J. O. z którą B. G. miała spożywać alkohol w dniu zdarzenia, stwierdzonych przez lekarzy pogotowia w dniu następnym po zdarzeniu i na tyle poważnych, że skutkowały hospitalizacją. Przeprowadzona z udziałem B. G. wizja lokalna, której nagranie audio-wideo znajduje się w aktach sprawy, pozwala stwierdzić, że czynność ta nie została przeprowadzona w sposób wnikliwy i rzetelny, i takie wady

ma też protokół z jej przebiegu. Nie wiadomo, czy B. G. nie miała interesu, żeby pomawiać oskarżonego, o którym wiedziała, że zniknął i podała jedynie jego pseudonim (...), zwłaszcza, że świadkowie wskazują, że tego dnia B. G. z innymi osobami, spożywały znaczne ilości denaturatu, a pokrzywdzony też był wcześniej widziany w tym towarzystwie. Samo zaś to, że inni świadkowie, jak podniósł skarżący, przypisali ps. (...) do osoby P. K., zasadniczo nie wspiera wersji B. G., że jest sprawcą zarzucanego mu czynu, stwierdza bowiem jedynie tylko to, że pod takim pseudonimem był im kiedyś znany. Wszystkie te okoliczności dostrzegł Sąd I instancji i wyciągnął słuszne wnioski, że takie zeznania nie znajdujące oparcia w innych dowodach, nie mogły stanowić podstawy jednoznacznego przesądzenia o winie oskarżonego. Zaś wobec śmierci tego świadka i innych, nie jest już możliwe wyjaśnienie tych okoliczności. Występujących w sprawie wątpliwości co do dowodu z zeznań tego świadka nie da się usunąć, innych wątpliwości Sąd nie miał, dlatego nie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo.

W tym kontekście nie można przyznać racji apelującemu w zakresie podnoszonego w skardze odwoławczej błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na niesłusznym przyjęciu, że oskarżony P. K. nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu zabronionego. Uzasadnienie środka odwoławczego odnoszące się do tego zarzutu stanowi wyłącznie niczym nieuzasadnioną, jednostronną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Skarżący nie wykazał

w jakikolwiek sposób, aby trafność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania. Środek odwoławczy wskazywać musi bowiem, jakich konkretnych uchybień w zakresie w zakresie wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się ten Sąd w ocenie materiału dowodowego, a takowych w apelacji prokuratora brak.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do podzielenia zarzutów oraz wniosków apelacji prokuratora w zakresie wpływu postawionych zarzutów na treść zaskarżonego orzeczenia, jak też działając z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Tożsamy jak w punkcie 1

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Ponieważ zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy okazały się niezasadne – w konsekwencji wnioski środka odwoławczego nie zostały uwzględnione.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok uniewinniający oskarżonego P. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody utrzymania w mocy wyroku są tożsame z tymi dla których zarzuty apelacyjne zostały uznane za niezasadne w części 3 uzasadnienia.</p> <p>Ponadto Sąd Apelacyjny nie stwierdził z urzędu istnienia podstaw do uchylenia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia, tj. przesłanek określonych w art. 439 i 440 k.p.k.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

7. PODPIS
Dorota Radlińska Przemysław Filipkowski Anna Nowakowska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok uniewinniający		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana